

Hồi 100

Ngũ Hành Kiếm Trận

H

uyền Thanh đạo trưởng than thở:

- Như thế này thì kiếm thuật chúng ta bị thất truyền rồi! Kìa, Ngũ Hành Kiếm Trận của phái Võ Đang thật là kỳ diệu. Có lẽ kiếm thuật của phái Võ Đang là vô địch trong võ lâm vậy.

Thông Linh gật đầu tán đồng:

- Đại sư huynh nói rất đúng, tiểu đệ cũng cảm thấy như vậy.

Vừa dứt lời, hai người quay lại thấy tên môn đệ đáng ghét Mã Quân Vũ cũng đang chăm chú nhìn biến hoá của Ngũ Hành Kiếm Trận.

Mã Quân Vũ lẩm bẩm:

-Ồ, khá đấy... nhưng sai rồi... uống quá...

Thông Linh háy một cái, khẽ nói:

- Cốc mà mang guốc. Hấn mà biết gì mà phê phán Ngũ Hành Kiếm Trận.

Thông Linh hỏi:

- Đại sư huynh đã luyện qua về môn Ngũ Hành Kỳ Thuật, chắc đã truyền đạt cho Mã Quân Vũ nhiều lắm phải không?

Huyền Thanh đạo trưởng lắc đầu, nói:

- Tiểu huynh cũng có luyện qua về thuật đó nhưng đâu có được tinh thông mà dạy ai. Còn đối với sự biến hoá của Ngũ Hành Kiếm Trận này huynh cũng không hiểu gì cả.

Mã Quân Vũ lại lẩm bẩm:

- Đáng tiếc, đáng tiếc... Tề Thuỷ hai hàng nếu biết công thêm hai kiếm thì tốt quá.

- Nói bậy điếc tai quá.

Thông Linh bực mình nên quy lại ngắt.

Mã Quân Vũ giật mình quay lại lén ngó sư thúc một cái rồi lặng lẽ cúi đầu xuống.

Huyền Thanh nghe Mã Quân Vũ nói đến hai tiếng “Tề Thủy”, ông suy nghĩ một lúc rồi quay lại như muốn nói chàng điều gì. Bỗng thấy Thông Linh đạo trưởng nhìn chàng với vẻ mặt hăm hăm nên không hỏi nữa, tiếp tục nhìn Ngũ Hành Kiếm Trận.

Lúc bấy giờ Ngũ Hành Kiếm Trận càng lan rộng ra. Ánh kiếm sáng rực cả đấu trường. Long Đầu Trượng của Tô Bằng Hải phải đỡ đông đánh tây vất vả lắm mới được.

Tĩnh Huyền đạo trưởng hét lên một tiếng rồi ngán cây Long Đầu Trượng lại. Bỗng Tĩnh Huyền nhảy phóc qua một bên rút kiếm vẽ lên trời và chỉ thẳng về phía Tô Bằng Hải hét lớn.

Cử động của Tĩnh Huyền là ám hiệu để chỉ huy sự biến đội của Ngũ Hành Kiếm Trận.

Tức thì bốn vị đạo trưởng đồng thanh rống lớn một tiếng, rút kiếm lại và lộn qua thay đổi vị trí thành năm phương thế là kiếm trận cải biến ngay.

Lúc bấy giờ năm lưỡi kiếm vung tít phát ra tiếng gió呼呼. Ánh kiếm trắng lúc nãy đổi thành màu vàng, chốc chốc lại nghe tiếng ào ào như thác đổ. Thỉnh thoảng lại thấy những tia lửa xẹt ngang như chớp.

Người ta không còn thấy rõ năm vị đạo trưởng nữa vì họ đã ẩn cả trong rừng kiếm kia.

Ngũ Hành Kiếm Trận đã biến hoá đến mức quyết luyệt.

Trước trận thế khấn trương, màn kiếm bao vây không hở, Tô Bằng Hải vẫn bình tĩnh nỗ lực vung cây Long Đầu Trượng đánh ra chiêu Tuyệt Học Đu Thường sức mạnh vô song.

Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải tuy là võ lâm quái kiệt, đã nửa đời tích cực tu luyện võ công và hơn hai mươi năm nay ông đã chinh phục Thiên Long Bang, lẽ dĩ nhiên phải có võ công kinh thế.

Tuy thế, Tô Bằng Hải chưa từng nghiên cứu Cửu Cung Ngũ Hành. Trong trận này ông ta chỉ nhờ vào một luồng hào khí mà xông vào Ngũ Hành Kiếm Trận.

Luồng hào khí này tuy không phá nổi trận kiếm này nhưng trận kiếm cũng không thể hại Tô Bằng Hải được.

Ngũ Hành Kiếm Trận vừa biến hoá thì Tô Bằng Hải lại vận thần lực dũng mãnh thêm để chống cự với năm vị cao thủ phái Võ Đang.

Quần hùng trong cửu đại môn phái nhìn say sưa không chán mắt.

Còn các phân cuộc chủ của Thiên Long Bang thấy Tô Bằng Hải bị vây trong Ngũ Hành Kiếm Trận, ai nấy đều lo lắng, binh khí sẵn sàng, chuẩn bị công tới Ngũ Hành Kiếm Trận.

Vương Hàn Tương thấy vậy vội nhảy tới cản lại.

Vương Hàn Tương trong Thiên Long Bang không những võ công xuất chúng mà văn học lại uyên thâm, bởi thế rất được mọi người kính nể. Cho nên khi Vương Hàn Tương cản lại thì không ai dám tiến tới.

Vương Hàn Tương tay cầm quạt xếp, theo dõi sự biến hoá của Ngũ Hành Kiếm Trận một lúc rồi gật đầu mỉm cười khẽ kêu Tô Bằng Hải nói:

- Tô Bang Chủ, cứ cầm cự đi, đừng vội cầu thắng.

Ngừng một lát nói:

- Đúng rồi, thời cơ đã đến, công lệ về hướng Bắc rồi đánh qua hướng Nam, tức là dùng thế lấy nước trị lửa.

Tô Bằng Hải biết Vương Hàn Tương giỏi về thuật này, bèn làm theo y lời. Dùng cây Long Đầu Trượng đánh ra một chiêu Phong Lôi Kinh Phát công thẳng tới hướng Bắc rồi quay mình đánh xẹt qua hướng Nam, điểm thêm một chiêu Phân Vân Khởi Nguyệt.

Quả nhiên màn kiếm bị đứt đoạn. Ngũ Hành Kiếm Trận hơi rối loạn. Tỉnh Huyền đạo trưởng đưa trường kiếm lên trời phát ra một cái, tức thì bốn vị đạo trưởng thoát đối phương hướng. Bây giờ làn kiếm hàn gắn lại như cũ, đường kiếm không còn trở ngại như trước nữa.

Vương Hàn Tương theo dõi một lúc bỗng gật đầu, khẽ nói:

- Tô Bang Chủ, Ngũ Hành Kiếm Trận đã trở lại nguyên hình. Hãy đánh vị Nhất Mục trước rồi mới đánh trả qua vị Công Hạnh.

Tô Bằng Hải là kẻ võ công lỗi lạc, nghe nói hiểu ngay, không để lỡ cơ hội ra chiêu công tới vị Nhất Mục rồi quay qua bủa loạn xạ vị Công Hạnh.

Ngũ Hành Kiếm Trận mới vừa biến hoá chưa kịp phát động thế công bỗng bị đối phương tấn công trước nên trận kiếm lại hỗn loạn ngay.

Tỉnh Huyền hét lớn một tiếng, trường kiếm múa tít công ra ba chiêu. Tô Bằng Hải phải quất gậy ra tiếp đỡ. Thừa cơ hội ấy, Ngũ Hành Kiếm Trận liền khôi phục lại nguyên vẹn.

Năm cây trường trường kiếm vây chặt Tô Bằng Hải vào giữa.

Sự biến hoá vô cùng phút tạt ấy làm cho Tô Bằng Hải cả giận, vươn đôi mi hét lớn một tiếng, vung cây Long Đầu Trượng đánh ra một chiêu Thiên Long Xuất Thủy công tới vị Nhuần Tế rồi bước lui một bước, xuất một chiêu Cán Nguyên Chỉ thẳng tới vị Bình Hoả.

Cán Nguyên Chỉ có lực quá mạnh, chỉ phong điểm trúng đạo trưởng giữ vị trí Bình Hoả. Lão ré lên một tiếng văng ra ngoài ba trượng.

Thừa thế, Tô Bằng Hải không để cho đối phương biến hoá như trước nữa, bèn vận khí hành công lần thứ hai điểm tiếp Cán Nguyên Chỉ công thẳng vị Nhất Mục.

Chỉ nghe một tiếng hự làm thêm một đạo trưởng văng ra ngoài.

Tô Bằng Hải đánh vạt ra một bên vung Long Đầu Trượng đuổi dồn đối phương về một phía.

Tô Bằng Hải đã thừa cơ điểm tuyệt học Cán Nguyên Chỉ trừ đi hai người nên uy lực của Ngũ Hành Kiếm Trận bị giảm sút, sự biến hoá không còn linh động nữa.

Tĩnh Huyền đạo trưởng thấy hai vị sư đệ bị thương do Cán Nguyên Chỉ của Tô Bằng Hải, trong lòng sục sôi lửa giận. Thật là một sự thảm hại nhục nhã mà mấy trăm năm nay phái Võ Đang chưa từng gặp.

Tĩnh Huyền không còn suy tính lợi hại nữa, hét lớn một tiếng lao mình tới quất kiếm hung hăng như con hổ dữ.

- Ha ha ha.

Tiếng cười của Tô Bằng Hải như khiêu khích chọc tức thêm đạo trưởng khiến cho cây trường kiếm kia càng chém mau vun vút.

Lâu nay kiếm pháp của Võ Đang và Thiếu Lâm đều được thiên hạ võ lâm tôn ngưỡng. Thế mà lần này trước mặt anh hùng đại hội lại bị Tô Bằng Hải một mình đánh tan Ngũ Hành Kiếm Trận, thật là thậm nhục.

Khi trường kiếm của Tĩnh Huyền công tới dữ dội, Tô Bằng Hải lấy gậy ngăn qua rồi quất tới ba chiêu một lúc.

Tĩnh Huyền không còn kể đến sự sống chết sống lợi hại nữa, nên không lách né, chỉ đề khí Đan Điền vào thân kiếm chém tới thành ba đoá bông kiếm.

Cuộc chiến thật ác liệt. Người ta chỉ nghe tiếng sắt thép chạm nhau chan chát, tia lửa văng ra như hoa cải. Hai người đem hết sức lực ra đấu chọi với nhau.

Sau ba chiêu, Tĩnh Huyền cảm thấy hai vai bị tê liệt, bèn giựt mình nghĩ thầm:

“Người ta bảo Tô Bằng Hải có thần lực hơn người, câu đó quả không sai. Thần lực như thế, mà binh khí lại nặng nề, làm sao ta có thể thắng hắn được?”

Nghĩ như vậy bèn lui lại ba bước, vận khí quy Đôn Điền, nhún chân đạp mạnh diễn ra Thái Cực Kiếm tuyệt nghệ của Võ Đang.

Thái Cực Kiếm này là do tổ sư Trương Tam Phong sáng chế ra, tấn như núi ngọc, thoái như giang hà.

Thế gậy của Tô Bằng Hải kể cũng khá lợi hại, song bị môn Thái Cực Kiếm tuyệt diệu này khiến đổi thắng thành bại.

Hai đạo trưởng môn hạ Võ Đang đang bối rối, bỗng thấy Chuởng Môn Tĩnh Huyền đạo trưởng đánh ra thế kiếm tuyệt diệu đổi bại thành thắng, liền đồng thanh hét lên một tiếng, vung kiếm ra trợ lực.

Ba người hợp kiếm, ra tay thần võ. Tuy không biến hoá lợi hại bằng Ngũ Hành Kiếm Trận, nhưng cũng có thể làm cho đối phương thất điên bát đảo.

Lúc bấy giờ trong trận hiện ra nhiều đoá bông kiếm và ánh gậy như núi.

Tô Bằng Hải liếc nhìn ngoài trận thấy cao thủ trong cửu đại môn phái lăm le muốn nhảy vào trợ chiến, nên cần phải tốc chiến, không thể trì hoãn.

Tô Bằng Hải liền nhảy lui ra ba bước, vận công lực vào cánh tay trái, còn tay mặt cầm gậy công tới chống cự với Tĩnh Huyền đạo trưởng. Tay trái nhanh như chớp điểm Cán Nguyên Chỉ tới, đạo trưởng kia ré lên một tiếng văng ra bảy tám thước.

Rảnh tay phía tả, Tô Bằng Hải công tới một chuởng Thần Công Nhập Vân nhằm Tĩnh Huyền bủa tới.

Đạo trưởng phía mặt thấy thế rống lên một tiếng lướt tới đỡ cho Tĩnh Huyền.

“Bùng.”

Hai thứ binh khí chạm nhau lửa tung ra tứ phía, trường kiếm của lão đạo trưởng văng ra xa hơn trượng.

Nhanh như chớp, Tô Bằng Hải bủa tới một chuởng nữa, công tới Tĩnh Huyền. Chuởng của Tô Bằng Hải ghê quá nên Tĩnh Huyền không dám đỡ, phải lách mình qua một bên để tránh.

Tĩnh Huyền đạo trưởng thấy chỉ còn có một mình cầm cự với Tô Bằng Hải nên sợ không thắng nổi thì uy danh của phái Võ Đang không còn nữa. Nghĩ đến đây, bỗng sự uất tức trào lên, huyết sôi khí lộn, mặt mày tái nhợt, bèn mỉm cười một tiếng rồi ráng hết sức bình sanh chống cự.

Đạo trưởng kia thấy Chuởng Môn ra sức tấn công, bèn nhảy ra nhặt thanh gươm, bủa vào vai trái của Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải hét lớn một tiếng, dậm chân xuống đất dùng ngón tay đâm tới. Cán Nguyên Chỉ phóng ra mạnh quá làm đạo trưởng này “hự” một tiếng té nhào xuống đất.

Lúc bấy giờ, bốn phía hét vang, một số người của các môn phái phóng tới để trợ chiến. Thế là đấu trường lại khẩn trương và trở nên hỗn loạn.

Thiên Hồng đại sư chấp tay rồi tuyên bố:

- A di đà phật, xin phật tổ độ trì cho đệ tử. Đệ tử không thể diễm nhiên tọa thị được nữa.

Nói vừa dứt lời, ông đứng phắt dậy. Các quần tăng thấy Chưởng Môn đứng dậy thì đều đứng dậy cả.

Thông Linh đạo trưởng khẽ nói với Huyền Thanh đạo trưởng:

- Nếu chúng ta không ra tay thì cửu đại môn phái có thể hiểu lầm phái Côn Luân có dính líu với Thiên Long Bang.

Nói vừa dứt lời, không đợi Huyền Thanh đạo trưởng đáp lại, lão vội vàng rút kiếm nhẩy vào trận.

Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử thấy Chưởng Môn nhân bay ra, họ cũng vội vàng bay theo.

Lúc đó, Thiên Hồng đại sư đã đến trong trận, liền đề khí Đơn Điền hét lớn:

- Mời quý vị về chỗ ngồi. Bần tăng quyết thử Cán Nguyên Chỉ của Tô Bang Chủ.

Mọi người thấy Thiên Hồng đại sư muốn tự mình ra tay nên ai nấy đều trở lại chỗ ngồi.

Lúc đó, ánh kiếm, ánh gậy đang chen nhau loang loáng cả đấu trường, cuộc tranh hùng đang quyết liệt.

Tĩnh Huyền đạo trưởng thấy cả bốn vị sư đệ đều bị thương dưới tay Tô Bằng Hải lại càng tức giận, nên trở hết tài năng tuyệt học ra đánh những đòn chí mạng. Trái lại Tô Bằng Hải sẵn có thần lực kinh thiên, thế gậy nặng vô cùng lại thêm võ học cao cường trội hơn các phái.

Tĩnh Huyền chỉ nhờ vào một luồng hào khí mà đánh với Tô Bằng Hải.

Ban đầu thế đánh còn ngang nhau, nhưng sau mười mấy hiệp Tĩnh Huyền cảm thấy chịu không nổi, kiếm thế từ từ chậm lại. Thế gậy của Tô Bằng Hải lại tăng cường thêm lên.

Bổng Thiên Hồng đại sư bước tới trước mặt Tĩnh Huyền can thiệp.

- Đạo huynh, xin tạm lui ra để cho bần tăng xem thử võ công của Tô Bang Chủ đến đâu.

Tĩnh Huyền đang tức giận nên không chịu lui ra, lại còn nỗ lực công tới dữ dội.

Thiên Hồng đại sư theo dõi trận chiến, lượng sức đôi bên đoán biết nếu kéo dài trận đấu đến hai mươi hiệp thì chắc chắn Tĩnh Huyền sẽ bị Tô Bằng Hải đánh trọng thương. Thiên Hồng đại sư quyết cứu Tĩnh Huyền nên đành phải buông lời thất lễ:

- Các vị đã chọn bần tăng làm chủ tọa trận đấu kiếm này, thế sao không nghe lời của bần tăng?

Dứt lời, lão nhún chân nhẩy phóc lên, vận lực đánh ra một chiêu Hiệp Sơn Siêu Hải bủa ra một chưởng vào giữa hai người. Chưởng lực hùng mạnh đó như thiên lôi gián hạ, ép hai người đều thối lui ra cả.

Thiên Hồng Đại Sư nhìn Tĩnh Huyền chấp tay khuyên:

- Bần tăng xin lấy tư cách chủ tọa trận đấu kiếm này kính mời đạo huynh lui về bốn vị.
Tĩnh Huyền thở dài rồi từ từ bước về chỗ ngồi của phái Võ Đang.

Thiên Hồng Đại Sư chỉ vào mặt Tô Bằng Hải nói:

- Thủ đoạn độc ác của Tô Bang Chủ đâu?

Tô Bằng Hải trợn mắt:

- Chiến đấu bất dung tình. Lão đại sư khởi phải nói lời từ bi xin mời ra tay đi.

Thiên Hồng Đại Sư nghiêm giọng:

- Nếu vậy thì bần tăng xin tuân lệnh.

Thiên Hồng Đại Sư toan ra chưởng thì bỗng vang lên tiếng nói của Thông Linh đạo trưởng:

- Lão đại sư đức cao trọng vọng, đâu có thể ra tay một cách dễ dàng như vậy. Trận này xin nhường cho bốn phái Côn Luân chúng tôi xử trí.

Thiên Hồng Đại Sư quay lại đã thấy Côn Luân Tam Tử đứng sát bên nhau, ai nấy đều rút kiếm chực sẵn với vẻ mặt cương quyết.

Thiên Hồng Đại Sư bèn lùi lại chấp tay nói:

- Xin mời ba vị đạo huynh, nhưng cần phải thận trọng đấy.

Thông Linh mỉm cười, nói:

- Lời nói Tô Bang Chủ lúc nãy rất đúng. Đã đánh nhau thì phải có thương vong, nhưng chưa chắc ai đã hơn ai. Xin đại sư cứ yên tâm. Đấu Côn Luân Tam Tử có chôn xác trên Đoạn Hồn Ải này cũng không ân hận.

Trước đây cửu đại môn phái nghi ngờ phái Côn Luân và Thiên Long Bang có liên hệ mật thiết. Bây giờ nghe Thông Linh nói mấy lời, sự nghi oan đều tiêu tan hết cả.

Tô Bằng Hải ngó Côn Luân Tam Tử hỏi:

- Ba vị thật chuẩn bị liều mạng với lão phu sao?

Thông Linh cười:

- Tô Bang Chủ cứ việc trở hết tuyệt học ra đi. Côn Luân Tam Tử này liều sanh tử rồi đấy.

Tô Bằng Hải vuốt râu cả cười:

- Nếu vậy xin mời ba vị ra kiếm.

Bỗng thấy Vương Hàn Tương nhảy ra chào Tô Bằng Hải rồi nói:

- Tô Bang Chủ đã liên tiếp khắc cường địch, nếu còn đánh với Côn Luân Tam Tử nữa thì sao phải. Vậy trận này xin nhường cho thuộc hạ được không?

Tô Bằng Hải chưa kịp trả lời thì Vương Hàn Tương khẽ nói:

- Mời Bang Chủ dưỡng sức chứ lão phu thấy La Hán Trận của Thiếu Lâm còn lợi hại hơn Ngũ Hành Kiếm Trận.

Tô Bằng Hải gật đầu:

- Phân Quang Kiếm Pháp của phái Côn Luân là võ học kỳ danh trên võ lâm, người hãy thận trọng đấy nhé.

Vương Hàn Tương nói:

- Thuộc hạ không thể một mình chống cự với nhiều người như Bang Chủ được. Cho nên thuộc hạ ra tiếp đây đã được sự yểm hộ của hai vị Hồng Kỳ và Hắc Kỳ rồi.

Dứt lời, đưa cây quạt xếp trong tay lên, tức thì Hồ Nam Bình và Cư Nguyên phát liên nhẩy vào trận.

Thông Linh đạo trưởng nhìn mặt Ngọc Chánh Tử nói:

- Chúng ta vô duyên qua, không được lãnh giáo Cán Nguyên Chỉ tuyệt học của Tô Bang Chủ. Nhưng mỗi người có thể đấu với một vị phân cuộc chủ thì kể cũng vinh hạnh lắm đấy. Sự vinh nhục của phái Côn Luân trên giang hồ đều trong trận đấu này.

Mấy lời của Thông Linh có nghĩa là truyền lệnh cho Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử phải gắng sức đánh liều với các vị phân cuộc chủ của Thiên Long Bang.

Vương Hàn Tương công kích:

- Côn Luân Tam Tử, chớ có khoe khoang, rồi đây sẽ biết ai chết, ai sống...

Thông Linh đạo trưởng biết trong ba vị phân cuộc chủ chỉ có Vương Hàn Tương là quan trọng hơn cả, bèn quát kiếm thẳng tới Vương Hàn Tương.

Với sự khiêu khích của đôi bên, quần hùng có thể đoán biết trận này là một trận tử chiến nên ai nấy đều nín hơi theo dõi.

Hai bên đang thủ thế vận công lực toan đánh tới thì có một bóng người từ chỗ ngồi phái Côn Luân bay ra nhanh như chớp, lẹ như tên đáp xuống đằng sau Côn Luân Tam Tử chừng năm sáu thước, lễ phép nói:

- Mời ba vị sư trưởng tạm dừng tay, đệ tử xin bình cáo.

Kiểm thế của Thông Linh đạo trưởng đã ra tay, nghe Mã Quân Vũ nói vậy bèn thu kiếm quay lại nói:

- Vô lễ, người không phải là môn hạ của phái Côn Luân. Lần trước đã cho người ra trận một lần là tốt lắm rồi, bây giờ còn mong gì nữa.

Mã Quân Vũ rút kiếm ra, quỳ xuống đất bái ba bái nói:

- Dầu cho Chưởng Môn sư thúc không nhận đệ tử là môn hạ của phái Côn Luân, đệ tử vẫn không dám phụ ơn dạy bảo của sư phụ. Xin sư thúc chấp nhận tấm lòng thành của đệ tử, cho trở lại môn trường tiếp chiến, dầu có chết cũng cam lòng.

Thông Linh đạo trưởng lãnh đạm đáp:

- Người đã không phải là người trong bốn môn, người muốn gì tùy ý, hà tất phải hỏi ta làm gì?

Mã Quân Vũ đưa kiếm lên cổ, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng, chàng than thở:

- Đệ tử mang ơn sư phụ chỉ dạy mười hai năm trời, nhưng lại không được đáp đền gì cho sư phụ cả. Nếu Chưởng Môn sư thúc không cho đệ tử ra ứng chiến thêm một trận nữa, thì đệ tử xin tự vận trước mặt ba vị sư trưởng để biểu hiện chút lòng sùng kính sư trưởng vậy.

Bỗng nhiên một luồng trắng xẹt qua. Lý Thanh Loan đã lướt tới bên Mã Quân Vũ, quỳ xuống đất, rút kiếm nhìn Côn Luân Tam Tử nói:

- Nếu Vũ ca chết đi thì con cũng không thể sống được nữa.

Câu nói thành thật và cương quyết của nàng khiến Ngọc Chánh Tử thương hại, quay lại phân trần:

- Xin nhị sư huynh cho nó ra đánh thêm một trận nữa cho trọn lòng hiếu thảo của nó đối với sư môn. Thà để nó chết dưới tay của người trong Thiên Long Bang còn hơn để nó tự vận.

Thông Linh đạo trưởng quay nhìn Huyền Thanh đạo trưởng để thăm dò ý kiến, chỉ thấy Huyền Thanh đạo trưởng đầy vẻ lo buồn đứng im không nhúc nhích. Còn Mã Quân Vũ và Thanh Loan quỳ dưới đất không ngước mặt. Thông Linh đạo trưởng nói:

- Được rồi, các người tự tìm cái chết, ta cũng không thể ngăn được.

Mã Quân Vũ nói:

- Đệ tử xin đa tạ Chưởng Môn sư thúc đã thi ân cho đệ tử được tiếp chiến một trận nữa để trở về môn trường lại.

Thông Linh không nói thêm một lời, lặng lẽ trở về chỗ ngồi. Ngọc Chánh Tử và Huyền Thanh đạo trưởng cũng nói gót theo sau.

Trong võ lâm, quyền Chưởng Môn nhân rất lớn nên Thông Linh đã làm như vậy thì hai người kia cũng phải tuân theo.

Mã Quân Vũ đứng lên bái tạ rồi nói với Lý Thanh Loan:

- Mời sư muội về chỗ ngồi, để mình huynh ra tay cũng đủ rồi.

Lý Thanh Loan lắc đầu nói:

- Muội đứng đây coi có sao đâu? Nếu huynh đánh không lại, muội cũng có thể giúp huynh chứ?

Mã Quân Vũ thấy tình yêu của nàng đối với mình sâu sắc thì có khuyên cũng vô ích. Liền đưa kiếm lướt tới, hai người chỉ vào mặt Vương Hàn Tương:

- Xin mời quý vị ra chiêu.

Vương Hàn Tương và Hồ Nam Bình đã từng thấy qua một lần trên Nga Mi Sơn Vạn Phật Tự, Quân Vũ đã bị thương suýt chết. Thế mà nay có cử chỉ ngạo nghễ lại càng tức giận.

Vương Hàn Tương còn nhớ lại có một lần đã gặp chàng cùng Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp cỡi hạc xuống tuyệt cốc rồi bỏ đi. Chắc hẳn đã được hai cô gái này truyền thụ tuyệt học rồi mới dám đến đây. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi ấy, dù có thông minh đến đâu cũng không thể tinh thông được.

Cư Nguyên Phá đã từng bị Ngũ Hành Mê Tung của Mã Quân Vũ, nên bây giờ vẫn còn lo ngại, nên không có ý giận dữ đối với cử chỉ của chàng.

Hồ Nam Bình cả giận hét lớn:

- Con nít, đừng phách lối. Dầu cho Côn Luân Tam Tử cũng không dám nói với chúng ta như thế.

Mã Quân Vũ hét lớn:

- Đừng tự phụ, hãy mở mắt xem đây.

Dứt lời, chàng đánh ra một chiêu Hiện Chỉ Thiên Nam, mũi kiếm phóng tới nhanh như chớp.

Các cao thủ của cửu đại môn phái thấy Côn Luân Tam Tử rút lui để cho đệ tử tiếp trận, ai nấy đều bất bình thì thầm:

- Côn Luân Tam Tử lại sợ chết, không dám tiếp trận, trao cái chết này cho đệ tử thật oan mạng.

Có người lại quay nhìn nơi khác, không thềm ngó vào trận.

Ta phải biết Hồ Nam Bình, Vương Hàn Tương, Cư Nguyên Phá đều là kẻ đã lừng danh trong giang hồ lâu nay. Còn Mã Quân Vũ là một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, dù cho Côn Luân Tam Tử có truyền hết tuyệt nghệ cho chàng, cũng khó mà cự địch với ba vị phân cuộc chủ của Thiên Long Bang.

Hồ Nam Bình thấy trường kiếm của Mã Quân Vũ đâm tới liền lấy Song Luân đánh xéo qua rồi cuốn tròn lại để thu kiếm.

Song Luân này vốn có tài gài khoá lấy binh khí của địch nên một thanh cái gài khoá, một cái đánh thẳng tới một chiêu Độc Ban Xuất Huyết nhằm ngực Mã Quân Vũ bủa tới.

Mã Quân Vũ thấy Hồ Nam Bình ra tay độc thủ, chàng toan dùng tuyệt học trong Quy Nguyên Mật Tập đánh trả lại. Bỗng chàng lui lại một bước nghĩ.

--- oOo ---